

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 147. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388320256/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

foer en ung Mand paa en Hest ind i Gaarden – det var Sønnen. Han kastede sig over Faderens afsjælede Legeme og derpaa i Søsterens Arme; begge Sødskende holdt hverandre længe omfavnede; men ingen af dem kunde faae et Ord frem.

Om Eftermiddagen lod jeg kaste en Grav ligeudenfor Vaabenhuisdøren til Aalsøe Kirke; der nedlagdes i den tause Midnatstund de jordiske Levninger af den forhenværende Præst i Vejlbye. En Sandsteen, hvorpaa er udhugget et Kors, og som jeg først havde ladet forfærdige til mig selv, bedækker Graven, og minder enhver Kirkegænger om den Ulykkeliges dybe Syndefald, og den menneskelige Naturs Fordærvelse, samt om Syndens eneste Frelse ved Christi Kors*.

Næste Morgen vare begge faderløse Sødskende plaa forsvundne, og haver intet Menneske siden kunnet høre eller spørge det Mindste til dem. Gud maae vide i hvilken Afkrog de have skjult sig selv for Verden.

Herredsfogden skranter bestandig, og troes ikke at leve. Jeg selv er saare betagen af Sorrig og Kummer, og tykkes mig Døden at maatte være det højste Gode for os Alle tilhobe.

Gud gjere imod os efter sin Viisdom og Barmhertighed!

Herre! hvor urandsagelige ere dine Veje!

I min Embedstids otte og tredivte Aar, og een og tive efter at min Naboeprest, Hr. Søren Qvist i Vejlbye, var bleven sigtet, dømt og henrettet for et Mord paa een hans Tjenestekarl, hændte det sig: at en Stodder kom her i Præstegaarden. Han var en gammelagtig Mand med et graaagtigt Haar, og gik ved en Krykke. Ingen af Tyendet var just tilstede, jeg gik derfor selv ud i Kjøkkenet, for at give ham et Stykke Brød; og spurgte jeg ham da, »hvorfra han var?« Han sukkede og svarte: »ingensteds fra.« Jeg spurgte derpaa om hans Navn; han sukkede atter, saae sig frygtsom omkring, og sagde: »de har kaldt mig Niels Bruus.« Det foer i mig, og jeg sagde: »det er et grimt Navn; saaledes heed ogsaa En, der blev slaget ihjel her omkring, for en Snees Aar siden.« Han sukkede endnu dybere, og svarte: »det var ikke saa godt, jeg havde døet dengang; det har bekommet mig ilde, at jeg rømte ud af Landet.« Haaret rejste sig paa mit Hoved, og jeg tog til at ryste af Forfærdelse; thi nu tyktes mig, at jeg grandgivelig skulde

* Stenen ligger endnu den Dag idag paa samme Sted.